1

Nadat ik uit het moeras was gekropen waarin ik gevallen scheen te zijn leek de sfeer in de Citadel fris en gezond. Twee vierkante mijl bronzen kantelen en muren, bemand door schildwachten in het rood en wit van de Jerds, waren als een blinkend schild tegen Hessek. Want al gaf ik tegenover mezelf nooit mijn verpletterende angst voor Hessek toe, mijn angst voor wat Bit-Hessee van me had gemaakt – een blindelings struikelend, machteloos dier – 's nachts ging er zelden een uur voorbij waarin ik er niet over droomde. Toen ik in een gat in de muur van de Bijlhof een spinnenweb vond verpletterde ik het onschuldige dier en haar kleverige kantwerk met huiverende boosaardigheid, als een kind.

Nog twee dagen gingen voorbij, mijn tiende en elfde in dit land. Zo weinig dagen maar en zoveel gebeurtenissen. Ons plan was nu zo nauwkeurig mogelijk uitgewerkt. Oude kaarten werden op de cederhouten tafel uitgespreid en we bezagen de duizend wegen en straten van Bar-Ibithni, van de moeraspoort aan de westzijde tot de oude noordelijke zeemuur, voorbij de wijngaarden aan de oostzijde, en ook de buitenwijken verder zuidwaarts. De campagne werd voorbereid als was het een oorlog, nog voor we zeker wisten welke route de benden uit Bit-Hessee zouden volgen. Terwijl hij de ene rozijn na de andere in zijn mond stopte, suggereerde Bailgar om de ratten ergens de weg te versperren, dat was volgens hem de zekerste manier om ervoor te zorgen dat ze werden vernietigd.

Denades en Dushum wilden ook een hinderlaag, maar ergens anders, en Ustorth, van de vijfde Jerd, gaf uiting aan mijn eigen mening: een deel van de stad opofferen aan de ratten, want dan zou de dankbaarheid erna des te groter zijn.

Een redding die te vlug kwam was die naam niet waard. Sorem ging hier tegenin. Ik had zijn eerzucht overschat, want zijn eerlijke aard en zijn menselijkheid verzetten zich tegen opportunisme. Hij wilde geen slachtpartijen en plundering op straat zien, zei hij. En steeds luisterde hij met een half oor en keek met een half waarderend oog naar het meisje dat in de hoek roerende klanken ontlokte aan de Tinsen-luit, haar hyacintkleurige lokken over het instrument hangend. Er waren een aantal meisjes in de Citadel, maar het waren vrije vrouwen en ze werden goed behandeld, al denk ik niet dat ze ’s nachts vaak alleen sliepen. Ik zag geen mannelijke meisjes, maar zoals de meeste legers zou ook dit daarin wel zijn eigen traditie hebben.

Mijn zenuwen waren tot het uiterste gespannen en, hoe dwaas dat ook was, ik verwachtte een teken uit het moeras, bijna meteen nadat Lyo daar was aangekomen. Maar er roerde zich nog niets. We hoorden alleen dat Basnurmon zijn zoekactie naar mij had opgegeven, en vermoedden dat dat was omdat hij had ontdekt waar ik moest zijn. Bij het doven het licht van mijn derde dag op de Pilaarheuvel kregen we daarvan het bewijs.

Sorem en ik waren op de mijllange renbaan van de Citadel. Ik reed op een wit paard, ondanks mijn eerdere

protesten, en we hadden allebei een jong dier gekozen, om de tijd door te brengen en de spanning af te reageren. Ik had nog nooit zulke edele dieren bereden, behalve een paar keer in Eshkorek. Het was een volbloed witte hengst, een van de Pijlen van Masrimas, zoals ze werden genoemd, slank en nobel als een grote windhond, in het licht van de zon sneeuwwit, en met een staart als fijne zijde. Hij droeg me trots, want hij was al vertrouwd gemaakt met zijn lot, maar met een dwaas zou hij korte metten maken. Ik kon wel voelen dat hij wachtte of ik dwaasheden zou begaan, maar toen hij merkte dat ik hem ferm in de hand hield en tegelijk toch ook hoffelijk bleef, aanvaardde hij me, zoals een vrouw doet die hetzelfde temperament heeft. Ik won de race en liet me uit het zadel glijden. Yashlom legde een rood kleed over de hengst en gaf hem een stuk granaatappel. Sorem liep naar me toe en lachte toen hij het paard zag eten.

"Als hij je aanstaat, mag je hem hebben," zei hij. Ondanks al mijn plannenmakerij bracht dit me toch uit mijn evenwicht. Hij gaf iets weg zoals een jongen dat doet, charmant, edelmoedig, bijna onverschillig. Een rijke jongen, zou ik misschien moeten zeggen, en voor iemand die was opgegroeid met weinig wat hij niet met vechten op anderen had veroverd klonken zijn woorden ergerniswekkend en meer dan dat. Het was niet Sorems schuld en niet de mijne en ik had genoeg geleerd om het bittere gevoel weg te slikken, hem te bedanken en het paard te aanvaarden.

Toch zei hij, toen ze de paarden wegleidden:

"Geven is gemakkelijk, Vazkor, maar aannemen niet."

“Wachten op Bit-Hessee heeft mijn humeur verzuurd en een boerenpummel van me gemaakt. Ik bied je mijn excuses aan.”

“Het geeft niet,” zei hij. “Een paard is geen groot geschenk aan iemand die je je leven teruggegeven heeft. Ik schaamde me dat mijn geschenk het jouwe niet evenaarde, maar omdat je het groot genoeg vond om er boos over te worden voel ik me wat beter.”

Op hetzelfde ogenblik zagen we de schildwacht op ons toe komen rennen. Hij kwam van de Vossenpoort, waar een groepje mannen van Basnurmon kennelijk op uiterst nederige wijze toegang tot de Citadel had gevraagd. Het was geen list, zei de soldaat –het was alleen maar een kamerdienaar in hetwespenlivrei van zwart met geel, te paard, maar ongewapend, vergezeld door twee dienaren met een kistje van gesneden hout dat, zeiden ze alle drie, een geschenk was van Basnurmon, de erfgenaam, aan zijn koninklijke broeder Sorem. Sorem keek me aan en grijnsde.

“En nu, Vazkor, zal ik je eens laten zien hoe je een geschenk aanvaardt. Breng hen naar de Bijlhof,” zei hij tegen de soldaat, “en geef hun een koninklijke escorte. Twintig man met getrokken zwaarden zou wel genoeg moeten zijn.” We liepen zelf ook terug naar de hof en de rode zuilengang in die achter de omheining van de schietbaan liep. Sorems hond kwam…